

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, declarat de avocata Cristina Mihalachi, în numele inculpatului

***Lozan Bogdan XXXXX**, născut la
XX XXXXX XXXX, originar și locuitor al or. XXXXX,
str. XXXXX XXX, ap. XX, cetățean al R.
Moldova, anterior condamnat prin:*

*1) sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău
din 08.10.2012, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la
amendă în mărime de 8000 lei, cu privarea de dreptul
de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3
ani;*

*2) sentința Judecătoriei Strășeni din 24.08.2016,
în baza art. 264¹ alin. (1), 264¹ alin. (1), 84 Cod penal,
la amendă în mărime de 12.000 lei, cu privarea de
dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen
de 4 ani.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 04.04.2017 – 06.07.2017,
instanța de apel: 15.08.2017 – 20.09.2017,
instanța de recurs: 16.11.2017 – 06.12.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 06 iulie 2017, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Lozan Bogdan a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 8 luni închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin adăugirea pedepsei aplicate conform sentinței Judecătorei Strășeni din 04.07.2016, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 06 iulie 2017.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 21,77 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 19 februarie 2017, aproximativ orele 22.00, inculpatul Lozan B., fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată, deplasându-se la volanul automobilului „Dacia Logan”, n.î. XXX XXX, pe drumul local L 445 km.5 din or. Strășeni, a fost stopat de colaboratorii Inspectoratului de Poliție de Patrulare. Fiind supus testării alcooloscopice prin mijlocul tehnico-științific „Drager Alcotester 8510 RO”, la Lozan B., conform procesului-verbal de constatare a stării de ebrietate, s-a stabilit concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,41 mg/l, ceea ce constituie, conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal, stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Prin acțiunile sale intenționate, inculpatul a ignorat prevederile Regulamentului de Circulație Rutieră, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357 din 13.05.2009, și anume pct. 14 lit. a) care stipulează că conducătorului de vehicul îi este interzis: să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere și pct. 10 alin. (2) lit. a) al regulamentului, care prescrie că persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cererea lucrătorului de poliție este obligat să înmâneze pentru control permis de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria din care face parte autovehiculul condus.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat de către o persoană ce este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, este invalid de gradul III, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, în calitate de circumstanță atenuantă fiind reținută căința sinceră, iar ca circumstanță agravantă fiind constatată săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară, având antecedente penale nestinse, infracțiunea fiind săvârșită în stare de recidivă.

Totodată, prin sentința Judecătorei Strășeni din 04.07.2016, inculpatul a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 12.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Astfel, la data săvârșirii infracțiunii - 19.02.2017, inculpatul avea antecedente penale nestinse pentru comiterea unei infracțiuni săvârșite cu intenție.

Potrivit art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea – după executarea pedepsei.

Conform art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă dacă persoana anterior condamnată pentru infracțiune intenționată a săvârșit din nou o infracțiune.

În corespundere cu prevederile art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate, pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi, iar pentru recidivă deosebit de periculoasă – de cel puțin trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Or, nu este rațională aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde din cele prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiind stabilit că acesta a comis din nou o infracțiune intenționată, anterior fiind pedepsit cu amendă în mărime de 12.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, însă nu și-a făcut concluziile necesare și nu s-a corijat, o pedeapsă cu amendă fiind una formală, neefectivă și neindividualizată în cazul dat, reeducarea și corectarea acestuia fiind posibilă doar cu izolarea lui de societate

Totodată, potrivit art. 85 Cod penal, urmează a adăuga la pedeapsa numită partea neexecutată a pedepsei complementare aplicate prin sentința Judecătorei Strășeni din 04.07.2016, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă definitivă de 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

3. Avocatul Ion Gumeniuc a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu amendă în mărime de 1150 unități convenționale.

Apelantul a invocat că instanța de fond a ignorat starea de sănătate a inculpatului, care este invalid din copilărie, și care în detenție doar i se va agrava. Aplicarea-i unei pedepse sub formă de amendă, ar fi adus mai mult folos statului.

În cazul dat, a fost pusă în executare o pedeapsă care încă nu este definitivă.

Mai mult, înlocuind măsura preventivă sub formă de obligare de nepărăsire a țării în privința inculpatului cu arest preventiv și luarea lui sub strajă din sala de judecată, instanța de fond nu a emis o încheiere sau un mandat de arest în acest sens.

3.1. A declarat apel și avocata Cristina Buimistru solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă de 4 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Apelanta a indicat că inculpatul și-a recunoscut integral vina, ceea ce demonstrează conștientizarea gravității faptei infracționale săvârșite și a contribuit la descoperirea infracțiunii, existând temeuri de aplicare a unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege.

Totodată, starea sănătății condamnatului este foarte gravă, acesta fiind invalid de gradul III și având nevoie de îngrijire medicală permanentă, care nu-i poate fi asigurată în special în Penitenciarul nr. 13 din Chișinău, unde condițiile de detenție sunt foarte rele.

Nu putem nega faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă și condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu va fi oportună, însă, având în vedere căința lui activă și sinceră, starea de sănătate precară a inculpatului, acestuia urmează a-i fi aplicată o pedeapsă mai blândă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, ambele apeluri au fost admise, casată sentința în partea cumulării pedepselor și a cheltuielilor de judecată, fiind pronunțată o nouă hotărâre.

În baza art. 85 Cod penal, la pedeapsa de 8 luni închisoare aplicată inculpatului Lozan Bogdan, a fost adăugată parțial pedeapsa complementară neexecutată, stabilită prin sentința Judecătoriei Strășeni din 24 august 2016, adică privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și 2 luni.

Cheltuielile judiciare în mărime de 22,17 lei au fost trecute în contul statului.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de condițiile de viață ale acestuia și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Sanțiunea aplicată de instanța de fond corespunde principiilor individualizării pedepsei, fiind legală, echitabilă și individualizată.

Or, în calitate de circumstanță atenuantă a fost reținută căința sinceră a inculpatului, iar ca circumstanță agravantă s-a identificat condamnarea lui anterioară pentru o infracțiune similară.

Astfel, prin sentința Judecătoriei Strășeni din 24.08.2016, inculpatul a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1), 264¹ alin. (1), 84 Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, adică 12.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Potrivit ordinelor de încasare a numerarului din 26.08.2016, 07.10.2016 și 02.11.2016, inculpatul a achitat integral amenda în mărime de 12.000 lei.

Totodată, din condamnările anterioare ale inculpatului și pedepsele stabilite pentru comiterea unei infracțiuni comise cu intenție, în corespundere cu art. 111 Cod penal, antecedentul penal al acestuia nu este stins or, deși, inculpatul a executat integral pedeapsa principală, la moment nu a executat pedeapsa

complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Potrivit art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Prin urmare, instanța de fond corect a reținut că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată în stare de recidivă or, prin sentința Judecătorei Strășeni din 24.08.2016, inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 264¹ alin. (1), 264¹ alin. (1), 84 Cod penal, iar la 19.02.2017 acesta a comis, din nou, o infracțiune din categoria celor ușoare.

Conform art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate, pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi, iar pentru recidivă deosebit de periculoasă – de cel puțin trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie de cel puțin 6 luni închisoare, iar conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și, ca urmare a reducerilor cu 1/3 a limitelor pedepselor prevăzute de lege, instanța de fond corect a stabilit limitele pedepsei sub formă de închisoare de la 4 luni până la 8 luni.

Pedeapsa cu 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, este justificată, iar pedeapsa sub formă de amendă solicitată de apărare, nu ar asigura atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului, având în vedere că acesta a comis deja de trei ori infracțiunea de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate, ce denotă că el nu a conștientizat pericolul real al faptei pe care o comite.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

În baza prevederilor art. 87 Cod penal, la cumularea diferitelor pedepse principale aplicate în cazul unui concurs de infracțiuni sau al unui cumul de sentințe, unei zile de închisoare îi corespund 2 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. Celelalte pedepse cumulate cu închisoarea se execută de sine stătător.

Astfel, în conformitate cu art. 85 alin. (1), art. 87 Cod penal, concluzia instanței de fond în partea stabilirii pedepsei definitive în privința inculpatului, este eronată, fiind stabilit că acesta, deși a executat integral pedeapsa principală stabilită prin sentința Judecătorei Strășeni din data de 24.08.2016, la momentul pronunțării în prezenta cauză nu a executat pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani. Instanța de fond a omis că la data de 06.07.2017, inculpatul deja era privat de dreptul de a conduce mijloace de transport începând cu 24.08.2016.

Prin urmare, urmează a pronunța o nouă hotărâre potrivit modului stabilit de prima instanță în partea cumulării pedepselor și anume, în temeiul art. 85 Cod penal, la pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Strășeni din 06.07.2017, de 8 luni închisoare, se va adăuga parțial pedeapsa complementară neexecutată și stabilită prin sentința Judecătorei Strășeni din data de 24.08.2016, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și 2 luni, or, la data pronunțării sentinței din 06.07.2017, pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport era deja pusă în executare de 10 luni.

Totodată, afirmațiile apărării că instanța de fond nu a ținut cont de starea sănătății inculpatului, care este invalid din copilărie, sunt neîntemeiate, fiind stabilit că la aplicarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de toate criteriile de individualizare a pedepsei, precum și de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77 Cod penal, iar inculpatul nu este la prima sa abatere de la legea penală, anterior fiind atras la răspundere penală, inclusiv pentru infracțiuni similare, însă nu a conștientizat faptele comise și a comis o nouă infracțiune, în stare de recidivă.

În același timp, pedeapsa este principalul mijloc de realizare a scopului legii penale, iar pentru ca echitatea socială să fie reală și pedeapsa - echitabilă, aceasta trebuie să fie dispusă cu respectarea strictă a principiului diferențierii și individualizării pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului este oportună și binevenită, inculpatul urmând să conștientizeze fapta comisă, pentru a evita asemenea circumstanțe pe viitor or, faptul că acesta anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară îl caracterizează negativ, ca persoană predispusă la comiterea de noi infracțiuni.

Inculpatului nu-i poate fi aplicată o altă pedeapsă decât cea cu închisoare or, el anterior fiind atras la răspundere penală, a fost condamnat la pedepse sub formă de amendă penală, precum și ore de muncă neremunerată în folosul comunității, însă acestea nu au avut efectul scontat.

Alegațiile apărării că inculpatul are nevoie de îngrijire medicală permanentă, iar penitenciarele din R. Moldova nu asigură această nevoie specială, sunt irelevante, conform prevederilor de executare, condamnatului fiindu-i garantat dreptul la ocrotirea sănătății și la asistență medicală în conformitate cu legislația în vigoare.

Mai mult, în conformitate cu prevederile art. 230 alin. (2) Cod de executare, condamnații beneficiază în mod gratuit de asistență medicală și de medicamente în volumul stabilit de Programul unic al asigurării obligatorii de asistență medicală, în conformitate cu legislația în vigoare.

Afirmațiile apărării că instanța de fond, înlocuind măsura preventivă sub formă de obligare de nepărsire a țării în privința inculpatului cu arest preventiv și luarea acestuia sub strajă din sala de judecată, nu a emis careva încheieri în acest sens, precum nici mandat de arest, sunt nefondate.

Or, potrivit art. 395 alin. (1) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate: 1) numele, prenumele și patronimicul inculpatului; 2) constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea

infracțiunii prevăzute de legea penală; 3) categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului pentru fiecare infracțiune constatată ca dovedită, pedeapsa definitivă pe care urmează să o execute; categoria penitenciarului în care trebuie să execute pedeapsa cel condamnat la închisoare; data de la care începe executarea pedepsei; durata termenului de probă în cazul condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și cui îi revine obligația de a supraveghea pe cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În cazul constatării vinovăției inculpatului, cu liberarea de pedeapsă pe baza prevederilor respective ale Codului penal, instanța este obligată să menționeze aceasta în dispozitivul sentinței; 4) dispoziția despre computarea reținerii, arestării preventive sau arestării la domiciliu, dacă inculpatul până la darea sentinței se afla în stare de arest; 5) dispoziția privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă; 6) obligațiile puse în seama condamnatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

La adoptarea sentinței de condamnare, instanța de judecată este obligată să stabilească pedeapsa, cu indicarea începutului termenului executării, nefiind necesară adoptarea unor încheieri separate cu privire la măsura preventivă, circumstanță care neapărat urmează a fi indicată în conținutul dispozitivului sentinței de condamnare.

Totodată, referitor la pretinsele condiții de detenție inumane și degradante din penitenciarele R. Moldova, apărarea este în drept să se adreseze cu cerere către organul de resort în vederea stabilirii pretinselor încălcări.

Astfel, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate inculpatului, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea sancțiunii privative de libertate, în limitele și în condițiile stabilite de prima instanță.

În același timp, conform art. 415 alin. (1), pct. 2) Cod de procedură penală, urmează a casa sentința și în partea cheltuielilor de judecată, cu trecerea lor în contul statului.

5. Avocata Cristina Mihalachi a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului *să-i fie redusă pedeapsa cu închisoare până la 4 luni.*

Recurenta a invocat că instanța de apel a ignorat nevoile speciale ale inculpatului or, acesta având grad de invaliditate, are nevoie de îngrijire medicală permanentă pe care statul, deși este obligat prin lege, nu o poate acorda.

Potrivit art. 37 al Constituției Republicii Moldova, dreptul la ocrotirea sănătății este garantat.

Însă, conform rapoartelor privind condițiile de detenție a condamnaților, statul nu respectă această obligație imperativă. Or, la capacitatea de aproximativ 800 de deținuți în Penitenciarul nr. 13, în care se deține inculpatul, sunt plasați până la 1200 de condamnați, fiind celule în care unui deținut îi revin mai puțin de 1,5 m².

Totodată, Penitenciarul nr. 13 primează în dosarele cu cele mai multe condamnări la CtEDO pentru condiții inumane și degradante, iar dintre cele 81 de

condamnări ale Republicii Moldova la CtEDO pe articolul 3 al CEDO, în 63 de cauze, statul a fost condamnat pentru condiții inumane și degradante.

Astfel, stabilirea unei pedepse cu închisoarea pe un termen atât de mare în penitenciar de tip închis pentru săvârșirea unei infracțiuni ușoare unei persoane care suferă de o boală în legătură cu care i s-a stabilit grad de invaliditate, reprezintă o abatere gravă de la principiul umanismului.

Or, inculpatul a manifestat căință sinceră, circumstanță atenuantă care urma să fie luată în considerație la stabilirea pedepsei.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar și că instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apelurile apărării nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, inclusiv în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, care are antecedent penal nestins pentru o infracțiune similară, circumstanțele faptei comise de el și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 34 alin. (1), 82 alin. (2), 85 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. Mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei,

condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, în descriptivul deciziei contestate sunt indicate argumentat și detaliat motivele pentru care instanța de apel a respins dovezile și versiunile apărării invocate în apelurile declarate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Cristina Mihalachi, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 septembrie 2017, în privința inculpatului Lozan Bogdan XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 decembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco